Любимому

I

Закрутили,загули, заграли,
Чистим лугом серце повели
Вишукані голубі хорали
По стежині сизої імли.
Жовтороті полохливі грози
Пнулися з оранжевих шкарлуп,
І дуби, як чорні важковози,
Гупали, всідаючись на круп.
Схід на випас випускає
Кирпатого місяця.
Грім вигуркує з-за гаю —
На хмарі не вміститься.
Другий грім за ним прибрів,
Креше кременем з-під брів —
гнівно, гонористо,
звивисто, барвисто.
Поки сльози випали
Та по чарці випили,
Йшло сто літ чи сто гон,
Йшли крізь сон на стадіон...

II

Футболісти зморені,
І футболки чорні.
А лобами куцими,
А тупими буцами
Розбігаються круто
і не м'ячем з розворота,
А головою Сократа
пробивають ворота.
Воротар прудкий, як муха,
Хап філософа за вуха,

Прикладається з розгону —
Прямо в пельку стадіону
Вибиває.
Всюди шал.
Ораторія. Хорал.

III

З минувшини йдуть у майбутнє Сократи,
В них небом по вінця налиті сонати,
З плечей не сфутболити їхніх голів,
У правду людську не забити голів.
Годі, панове, розумом грати...
Сократи.
Сократи.
Музичні Сократи.

Хай у вічність стелиться дорога
Золотим шафранним полотном.
В мене світла нині, як у бога,-
Тонни сонця сиплють у вікно.
Видухмяні, запашні, басисті —
Всі акорди пахнуть теплим сном
І, в тривожні сині ноти втиснуті,
Котяться шафранним полотном.
Вдарить скерцо висонценим сяйвом,
Лихо в лантух зсиплеться пшоном,-
І ряхтять мелодії русяво,
Мерехтять шафранним полотном.

І пружнасті, вимиті грозою,
Вистояні, як баске вино...
Я пірнаю в сонце з головою,
Щоб дістати у сонаті дно.

IV

Сонато, візьми мене на крила своїх
вогняних мелодій. Дай мені наточити з
скрипкового смичка, дай мені наточити
в серце прокоф'евського весняного соку.
Дай на мою долю блакитного музичного
вітру. Фаготи і валторни, за ваше
прокоф'євське здоров'я!

V

Я люблю його чорні пожежі,
Він чистий, крицевий встає,
Мов тригранний багнет телевежі,
В розпанахане небо моє.

Він вбиває мене акордами
І ультрамариновим мостом,
Над полями моїми гордими
Креше атомним копитом!

VI

"Кардинальним здобутком (чи вадою
коли хочете) мого життя завжди були
пошуки оригінальної, своєї музичної мови.
Я ненавиджу мавпування..."

VII

Від твоїх музичних дотиків у небі
розквітають зорі.
Всі вони — твої рожеві нотні знаки.
З них рониться вишнева пахуча роса.
Мої сімнадцятилітні дівчата, звісившись
з розчинених вікон, ловлять її пошерхлими
вустами. У нецілованих дівчат завжди
тріпоче на губах переливчаста зоряна

роса твоєї сонати.
Щовечора ти береш мене під руку, а я
виношу тобі з серця вишнево-чорні
троянди, пересипані сльозами вдячності.